

Perronen og spejdede efter ham i de forbifarende Kupevinduer, blev han med eet helt varm ved Gensynet. Rent uvilkaarligt rakte han sig ud af Vinduet og svang sin Rejsehue.

Hun saae nu ogsaa ualmindelig godt ud. Hun havde undtagelsesvis faaet en Hat, der klædte hende, og Sindsbevægelsen og den friske Morgenluft havde givet hendes Kinder Farve. Hun var ogsaa mod Sædvane lyst klædt i en sommerlig Dragt, der med sine lange, bløde Folder fremhævede hendes slanke Skikkelses fornemme Linjer, ... og det var alt dette, der straks talte indsmigrende til den Følelse hos Per, som altid havde været den stærkeste i Forholdet til hende, Forfængeligheden.

Han sprang ud af Kupeen. Og skønt Perronen stod fuld af Folk, stak han uden Forlegenhed sin Arm ind under hendes og skridtede afsted med hende ind igennem Ventesalen. Han kunde ikke komme sig af sin Overraskelse over at finde hende saa meget yngre og smukkere og ogsaa saa langt mindre jødisk, end han under Adskillelsen efterhaanden havde afmalet sig hende.

Selv havde hun for Lykke endnu ikke kunnet sige et Ord. Men hendes Blik var ufravendt løftet op imod ham. Og mens de nu trængte sig gennem Forhallens Menneskemyr, hamrede hendes Hjerte, saa Per kunde føle dets urolige Slag mod sin